

Arrest

nr. 324 958 van 11 april 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2024 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2024 met refertenummer 118913.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij komt op 15 september 2022 België binnen om te studeren aan de Universiteit van Antwerpen. Haar A-kaart is geldig tot 31 oktober 2023.

1.2. De verzoekende partij dient een aanvraag in tot hernieuwing van haar verblijfskaart voor het academiejaar 2023-2024.

1.3. Op 22 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, §1 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, in de volgende gevallen:

1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60, §3, eerste lid, 7° en 8°; en art. 61.1 § 1. Het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 60, § 3, eerste lid, 5°, wordt geleverd door het overleggen van een of meerdere van de hiernavolgende documenten:

2° een verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door een natuurlijke persoon, die hetzij de Belgische nationaliteit bezit hetzij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie hetzij als onderdaan van een derde land toegelaten of gemachtigd is om voor onbepaalde duur op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie te verblijven hetzij een familielid tot in de derde graad is, waarbij deze zich ertoe verbindt, ten opzichte van de onderdaan van een derde land, de Belgische Staat en ieder bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, voor de duur van het geplande verblijf vermeerderd met twaalf maanden, de kosten van gezondheidszorgen, verblijf, studie en repatriëring van de onderdaan van een derde land ten laste te nemen.

Overwegende dat betrokkene op 02.09.2022 naar België kwam met een D-visum om te studeren aan de Universiteit van Antwerpen en dat hij een A kaart kreeg geldig tot 31.10.2023;

dat betrokkene bij zijn aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart op basis van studies tijdens het academiejaar 2023-2024 bewijzen van eigen bestaansmiddelen uit interim arbeid overmaakte, maar dat deze niet kon worden aanvaard aangezien hij niet over een stabiel en regelmatig inkomen beschikte van 789 euro per maand.

Overwegende dat dit op 25.10.2023 werd meegedeeld aan de student, dat hij hiermee ook de kans kreeg om ofwel recente bewijzen van stabiel en regelmatig eigen inkomen ofwel een garant te zoeken.

Overwegende dat betrokkene op 09.11.2023 een nieuwe bijlage 32 overmaakte; dat dit niet kon gezien worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen omdat de garant niet aantoonde over een maandelijks inkomen te beschikken van minstens 2575,48 euro (1845,48 euro voor persoonlijke behoeften, 730 euro voor de student: bedragen ondertussen geïndexeerd).

Overwegende dat op 12.01.2024 aan de student nogmaals de kans werd geboden om andere bewijzen van voldoende bestaansmiddelen over te maken.

Overwegende dat betrokkene op 31.01.2024 nogmaals een nieuwe bijlage 32 overmaakte van een Belgische garant, die vervolgens als bewijzen van solvabiliteit een eigen verklaring van zijn verzamelinkomen uit huurinkomsten en freelance inkomsten overmaakte, maar dat uit de gegevens in Dolsis bleek dat de garant sedert 08.01.2024 zelfstandige in hoofdberoep is.

Overwegende dat aan betrokkene om die redenen op 14.03.2024 nog een laatste kans geboden werd om een recent aanslagbiljet uit de personenbelasting van de zelfstandige garant nog te bezorgen of indien de garant niet voldoende solvabel is, andere bewijzen van voldoende bestaansmiddelen over te maken.

Overwegende dat betrokkene een aanslagbiljet uit de personenbelasting van aanslagjaar 2021, 2022 en 2023 overmaakte; dat dit niet kon gezien worden als bewijs voldoende bestaansmiddelen omdat deze garant ook niet aantoonde over een maandelijks inkomen te beschikken van minstens 2837,53 euro (2048,53 euro voor persoonlijke behoeften, 789 euro voor de student: bedragen ondertussen geïndexeerd).

Overwegende dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden voor verlenging van zijn studentenverblijf en dat zijn A kaart vervallen is op 18.09.2023.

Wordt de aanvraag tot verlenging verworpen.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing.”

1.4. Op 22 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de genaamde (...)

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

Op datum van 22.04.2024 wordt in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 besloten om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 15.09.2022 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Het feit dat betrokkene met zijn tante en diens Belgische partner samenwoont geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12.01.2024 en 14.03.2024 (betekend op 18.01.2024 en 20.03.2024) waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 alsook dat zij de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Verzoeker kreeg een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student d.d. 22.04.2024.

Dat de reden van de beslissing de volgende is (eigen samenvatting):

Artikel 61/1/4 § 1 van de vreemdelingenwet: de minister stelt een einde aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of weigert een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 31/1/2 in de volgende gevallen:

- 1° de student voldoet niet langer aan de gestelde voorwaarden, met uitzondering van artikel 60 § 3, eerste lid, 7° en 8°,

- En artikel 61.1 § 1 het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 60 § 3, eerste lid 5° wordt geleverd door het overleggen van een of meerdere van de hiernavolgende documenten:

2° een verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door een natuurlijke persoon die hetzij de Belgische nationaliteit heeft hetzij als burger van de Unie een verblijfrecht heeft van meer dan 3 maanden op het grondgebied van het rijk of een andere lidstaat van de EU, hetzij als onderdaan van een derde land

toegelaten of gemachtigd is om voor onbepaalde duur op het grondgebied van het rijk of een andere lidstaat van de EU te verblijven hetzij een familielid tot in de 3^{de} graad is, waarbij deze zich verbindt, t.o.v. van de onderdaan van een derde land, de Belgische staat en ieder bevoegd OCMW voor de duur van het geplande verblijf, vermeerderd met 12 maanden, de kosten van gezondheidszorg, verblijf, studie en repatriëring van de onderdaan van een derde land ten laste te nemen.

Betrokkene is op 02.09.2022 met een D-visum toegekomen om te studeren aan UA Antwerpen. Hij bewam een A-kaart geldig tot 31.10.2023.

Bij zijn aanvraag tot verlenging op basis van studies tijdens het academiejaar 2023-2024 maakte verzoeker bewijzen over van eigen bestaansmiddelen uit interimarbeid. Deze konden niet worden aanvaard omdat hij niet over een stabiel en regelmatig inkomen beschikte van 789€/maand.

Op 25.10.2023 werd dit meegedeeld aan de student. Hij kreeg hiermee ook de kans om ofwel recente bewijzen van stabiel en regelmatig eigen inkomen te bezorgen ofwel een garant te zoeken.

Op 09.11.2023 maakte betrokkene een nieuwe bijlage 32 over. Dit kon niet aanzien worden als voldoende bestaansmiddelen omdat de garant niet aantoonde over een maandelijks inkomen te beschikken van minstens 2.575,48€.

Op 12.01.2024 werd aan de student nogmaals de kans geboden om andere bewijzen van voldoende bestaansmiddelen over te maken.

Op 31.01.2024 bezorgde de student nogmaals een nieuwe bijlage 32 van een Belgische garant die vervolgens als bewijzen van solvabiliteit een eigen verklaringen van zijn verzamelinkomen uit huurinkomsten en freelance inkomsten overmaakte maar dat uit de gegevens in Dolcis bleek dat de garant sedert 08.01.2024 zelfstandige in hoofdberoep is.

Aan betrokkene werd op die reden op 14.03.2024 nog een laatste kans geboden om een recent aanslagbiljet uit de personenbelasting van de zelfstandige garant nog te bezorgen of indien de garant niet voldoende solvabel is, andere bewijzen van voldoende bestaansmiddelen over te maken.

Betrokkene bezorgde een aanslagbiljet uit de personenbelasting van aanslagjaar 2021, 2022 en 2023. Dat dit niet kon gezien worden als bewijs van voldoende bestaansmiddelen omdat deze garant ook niet aantoonde over een maandelijks inkomen te beschikken van minstens 2.837,53€.

Overwegende dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden voor verlenging van zijn studentenverblijf en dat zijn A-kaart is komen te vervallen op 18.09.2023.

Verzoeker bewam eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

3.1.

Verzoeker is afkomstig uit Mongolië.

Hij verblijft sedert september 2022 in België.

Hij woont in bij zijn tante en diens Belgische echtgenoot. Dit wordt door dvz niet betwist en blijkt ook uit de samenstelling van gezin gevoegd in de stukken van de inventaris (stuk 2).

Hij bewam een verblijf als student.

Na een jaar diende hij zijn verblijf te verlengen/vernieuwen.

De aanvraag werd geweigerd omdat verzoeker niet zou aangetoond hebben dat hij over stabiele en regelmatige eigen inkomsten zou beschikken. Ook de stukken inzake de garant(en) welke verzoeker voorlegde, zouden volgens dvz niet afdoende geweest zijn om aan te tonen dat deze over het minimumloon beschikte dat noodzakelijk is.

Verzoeker vroeg om de hernieuwing/verlenging van zijn studentenverblijf. Hij bezorgde volgende documenten aan dienst vreemdelingenzaken in het kader van deze procedure (stuk 4):

- Eigen bestaansmiddelen uit interimarbeid

- Verbintenis tot tenlasteneming

- Nieuwe verbintenis tot tenlasteneming van de Belgische partner van zijn tante samen met overzicht van zijn inkomsten uit de verhuur van zijn onroerende goederen, 2 aanslagbiljetten van de OR-voorheffing die hij betaalt voor deze onroerende goederen, enkele facturen van zijn zelfstandige activiteit over de periode oktober 2023 tot en met januari 2024

- Aanslagbiljetten personenbelasting

- ...

Dienst vreemdelingenzaken heeft met voorgaande informatie niet afdoende rekening gehouden. Minstens blijkt dit niet afdoende uit de bestreden beslissing (en). Dit is niet redelijk en niet zorgvuldig en in strijd met artikel 61 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen zijn dan ook niet afdoende gemotiveerd, niet redelijk en niet zorgvuldig te noemen.

3.2.

Intussen verblijft verzoeker nog steeds bij zijn tante, diens echtgenoot en hun gezin.

Zij wonen allen samen te Zwijndrecht.

Verzoeker zelf, evenals diens garant(en), beschikken wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen.

De bestreden beslissingen zijn in feite gebaseerd op foutieve informatie en in strijd met de stukken welke werden overgemaakt door verzoeker.

De bestreden beslissingen werden genomen in strijd met artikel 61, 2° en 3° van de vreemdelingenwet evenals artikel 61§ 3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 61 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Verzoeker legde conform artikel 2° een verbintenis tot tenlasteneming voor met de nodige stavingstukken.

Verzoeker legde conform artikel 3° enige ander bewijsmiddel voor van voldoende bestaansmiddelen, met name eigen bestaansmiddelen uit interim-arbeid.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de beoordeling of verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt, niet gebaseerd werd op correcte informatie noch dat een afdoende individueel onderzoek van de voorgelegde stukken van verzoeker werd gedaan; minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissingen.

Verzoeker heeft enerzijds stukken voorgelegd waaruit blijkt dat hij over eigen inkomsten beschikt.

Hij is al lange tijd werkzaam via interim bij V. (...), te 2000 Antwerpen, (...) aan een bruto-uurloon van 14.1124€ en verplaatstingsvergoeding van 1.78€/dag. Hij is hier thans nog steeds werkzaam (arbeidsovereenkomsten van juni 2023 t.e.m. april 2024 kunnen worden voorgelegd). Dit zijn dus wel degelijk stabiele en regelmatige inkomsten van verzoeker zelf.

In het vorige academiejaar was er geen betwisting dat verzoeker voldoende inkomsten had (stuk 3).

Verder beschikt de tante waar hij inwoont over een inkomen van gemiddeld 2.200 à 2.300€/maand. Zij legt haar loonfiches voor (stuk 5).

Ook de partner van zijn tante heeft stukken voorgelegd inzake zijn inkomsten, de heer D.H. (...) (stuk 4).

Hij heeft inkomsten uit de verhuur van zijn onroerende goederen en inkomsten uit werk. Hij is werkzaam als zelfstandige vanuit de firma D. (...). Hij legde enkele facturen voor van zijn firma waaruit zijn aanzienlijke inkomsten blijken.

Inzake de onroerende goederen legde hij de onroerende voorheffing voor waaruit blijkt dat hij eigenaar is van deze onroerende goederen evenals legde hij een overzicht voor van de inkomsten welke hij uit huur ontvangt.

Dat verzoeker de mening is toegedaan dat dienst vreemdelingenzaken niet afdoende rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van verzoeker.

Na een lezing van de bestreden beslissing kan verzoeker alleen maar vaststellen dat hieruit niet kan worden opgemaakt of dienst vreemdelingenzaken al dan niet een individueel onderzoek naar de persoonlijke situatie van verzoeker heeft gedaan.

In de bestreden beslissing wordt wel verwezen naar eigen bestaansmiddelen uit interim-arbeid, naar 2 verbintenissen van tenlasteneming en enkele aanslagbiljetten welke werden voorgelegd maar wordt er in zeer algemene bewoordingen gesteld dat betrokkene niet bewijst over voldoende bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 61 van de vreemdelingenwet. Er wordt niet ingegaan op de concrete stukken welke verzoeker voorlegde en er wordt geen afweging gemaakt van de concrete inkomsten welke daarin werden opgenomen.

Dienst vreemdelingenzaken motiveert enkel dat de voorgelegde documenten geen bewijs vormen van regelmatige, stabiele en voldoende bestaansmiddelen doch verschaft geen verdere uitleg waarom of op welke manier hij tot deze conclusie is gekomen.

Dit is een schending van artikel 61 van de vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Bovendien dient opgemerkt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat verzoeker zelf over inkomsten beschikt, evenals zijn tante, welke uiteraard in aanmerking kunnen genomen worden + dat ook zijn andere garant, de Belgische echtgenoot van zijn tante, over voldoende inkomsten beschikt. Dit alleen al uit zijn huurinkomsten van de onroerende goederen welke hij verhuurt.

Het inkomen uit verhuur van de onroerende goederen bedraagt alleen al maandelijks 5.590€/maand (stuk 4).

Ook verzoeker zelf verricht studentenarbeid. Hiermee verdient hij maandelijks ongeveer tussen de 500 à 800€.

Ook de tante van verzoeker beschikt over inkomsten ten bedrage van gemiddeld 2.200 à 2.300€/maand (stuk 5).

De bestreden beslissing heeft met al het voorgaande geen rekening gehouden.

In ieder geval meet er een individueel onderzoek gevoerd worden naar het voorhanden zijn van voldoende bestaansmiddelen. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing zelf.

In casu had dienst vreemdelingenzaken een individueel onderzoek moeten voeren in het licht van de interim-arbeid van verzoeker zelf en in het licht van de stukken welke zijn garant (on) voorlegden. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Dienst vreemdelingenzaken had moeten nagaan of verzoeker over een minimumbedrag beschikte dat zijn kosten van gezondheidszorgen, verblijf en terugreis/repatriëring dekt, teneinde tijdens zijn academiejaar niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van België.

Uit niets blijkt in de bestreden beslissing dat dienst vreemdelingenzaken is overgegaan tot een individueel onderzoek van de concrete omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker. Er wordt niet ingegaan op de documenten welke verzoeker voorlegde zelf, er wordt geen berekening gemaakt van de inkomsten noch van die van verzoeker, noch van die van zijn tante, noch van die van de Belgische partner van de tante.

Dit is een lacune, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

3.3.

De negatieve beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook deze beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat deze beslissing niets motiveert omtrent de schending van artikel 8 van het EVRM.

Dat indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden zal worden van zijn tante en familie hier in België.

Dat verzoeker dan ook de indruk heeft dat dit een louter stereotype beslissing betreft zonder dat zij motiveert omtrent zijn individuele situatie dit terwijl een beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM aangewezen is.

Dat dienst vreemdelingenzaken met bovengaande elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat dienst vreemdelingenzaken in huidige casu in feite nagelaten heeft een concrete belangenafweging te maken.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen meet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering meet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. Betreffende de eerste bestreden beslissing betoogt de verzoekende partij onder meer dat zij in het kader van haar aanvraag tot hernieuwing verschillende documenten overmaakte, waaronder (het bewijs van) eigen bestaansmiddelen uit interim-arbeid, een verbintenis tot tenlasteneming, nieuwe verbintenis tot tenlasteneming van de Belgische partner van haar tante samen met een overzicht van diens inkomsten uit de

verhuur van diens onroerende goederen, twee aanslagbiljetten van de onroerende voorheffing die hij betaalt voor deze onroerende goederen, enkele facturen van diens zelfstandige activiteit over de periode oktober 2023 tot en met januari 2024 en aanslagbiljetten personenbelasting. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij met deze informatie niet afdoende rekening heeft gehouden, dat dit minstens niet afdoende blijkt uit de bestreden beslissing. Zij meent dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op foutieve informatie en in strijd zijn met de stukken die werden overgemaakt. Zij meent dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in strijd met artikel 61, (§1,) 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat zij conform 2° een verbintenis tot tenlasteneming heeft voorgelegd met de nodige stavingstukken, dat zij conform 3° enig ander bewijs voorlegde van voldoende bestaansmiddelen, met name eigen bestaansmiddelen uit interim-arbeid, dat het wel degelijk gaat om stabiele en regelmatige inkomsten. Zij wijst erop dat haar tante ook over een inkomen beschikt, dat ook de partner van haar tante stukken heeft voorgelegd inzake zijn inkomsten, dat hij inkomsten heeft uit verhuur van zijn onroerende goederen en inkomsten uit werk, dat hij werkzaam is als zelfstandige, dat hij facturen heeft voorgelegd waaruit aanzienlijke inkomsten blijken, dat zij bewijzen van onroerende voorheffing heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de partner van haar tante eigenaar is van de onroerende goederen en zij een overzicht heeft voorgelegd waaruit de inkomsten die ontvangen worden uit de huur blijken. De verzoekende partij betoogt dat na lezing van de eerste bestreden beslissing niet kan opgemaakt worden of de verwerende partij al dan niet een individueel onderzoek naar haar persoonlijke situatie heeft gedaan, dat in de eerste bestreden beslissing wel wordt verwezen naar eigen bestaansmiddelen uit interim-arbeid, naar twee verbintenissen tot tenlasteneming en enkele aanslagbiljetten maar in zeer algemene bewoordingen wordt gesteld dat zij niet bewijst over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, dat er niet wordt ingegaan op de concrete stukken welke zij heeft voorgelegd en er geen afweging wordt gemaakt van de concrete inkomsten die daarin werden opgenomen, dat enkel wordt gemotiveerd dat de voorgelegde documenten geen bewijs vormen van regelmatige, stabiele en voldoende bestaansmiddelen doch geen verdere uitleg verschaft wordt waarom of op welke manier tot deze conclusie werd gekomen. De verzoekende partij herhaalt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij zelf over inkomsten beschikt, evenals haar tante en dat ook de andere garant, de Belgische echtgenoot van haar tante, over voldoende inkomsten beschikt, dit alleen al uit de huurinkomsten van de onroerende goederen die hij verhuurt, dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, dat de verwerende partij een individueel onderzoek had moeten voeren in het licht van de interim-arbeid van haar zelf en in het licht van de stukken welke haar garant(en) voorlegden, dat dit niet blijkt uit de eerste bestreden beslissing, dat de verwerende partij had moeten nagaan of zij over een minimumbedrag beschikte dat haar kosten dekt. Zij meent dat uit niets blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot een individueel onderzoek van de concrete omstandigheden eigen aan haar situatie, dat niet wordt ingegaan op de documenten die zij heeft voorgelegd en er geen berekening wordt gemaakt van de inkomsten, noch van die van haar, noch van die van haar tante, noch van die van de Belgische partner van haar tante.

2.4. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd, onder verwijzing naar artikel 61/1/4, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden van haar verblijf als student waarbij gewezen wordt op de voorwaarde in artikel 60, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet waarin het bewijs van voldoende bestaansmiddelen wordt vereist.

Laatst genoemde bepaling luidt als volgt:

“§ 3.

De onderdaan van een derde land voegt de hiernavolgende documenten bij zijn aanvraag:

(...)

5° het bewijs, geleverd conform artikel 61, dat hij gedurende het geplande verblijf zal beschikken over voldoende bestaansmiddelen, om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

(...)”

Artikel 61 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 60, § 3, eerste lid, 5°, wordt geleverd door het overleggen van een of meerdere van de hiernavolgende documenten:

1° een attest uitgaande hetzij van een internationale organisatie of een nationale overheid, hetzij van een gemeenschap, gewest, provincie of gemeente, hetzij van een instelling voor hoger onderwijs, luidens hetwelk de onderdaan van een derde land een beurs of een lening geniet of eerstdaags zal genieten;

2° een verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door een natuurlijke persoon, die hetzij de Belgische nationaliteit bezit hetzij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie hetzij als onderdaan van een derde land toegelaten of gemachtigd is om voor onbepaalde duur op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie te verblijven hetzij een familielid tot in de derde graad is, waarbij deze zich

ertoe verbindt, ten opzichte van de onderdaan van een derde land, de Belgische Staat en ieder bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, voor de duur van het geplande verblijf vermeerderd met twaalf maanden, de kosten van gezondheidszorgen, verblijf, studie en repatriëring van de onderdaan van een derde land ten laste te nemen;

3° enig ander bewijsmiddel van voldoende bestaansmiddelen.

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan het attest, bedoeld in het eerste lid, 1°, de verbintenis, bedoeld in het eerste lid, 2°, en de persoon die deze verbintenis aangaat, moeten beantwoorden.

§ 2.

De Koning bepaalt het minimumbedrag van de bestaansmiddelen waarover de onderdaan van een derde land moet beschikken.

Bij de beoordeling van deze bestaansmiddelen wordt onder meer rekening gehouden met de middelen die afkomstig zijn van een subsidie, een beurs, een toelage of het wettig en regelmatig uitoefenen van een winstgevende activiteit buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd.

§ 3.

De beoordeling of de onderdaan van een derde land over voldoende bestaansmiddelen beschikt is gebaseerd op een individueel onderzoek van het geval."

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit voormelde bepaling blijkt dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen kan geleverd worden door "een of meerdere" van de erin opgesomde documenten.

Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 61 werd vervangen bij de wet van 11 juli 2021 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de studenten (B.S. 5 augustus 2021). Met dit artikel wordt uitvoering gegeven aan Richtlijn 2004/114/EG van de Raad van 13 december 2004 betreffende de voorwaarden voor de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op studie, scholierenuitwisseling, onbezoldigde opleiding of vrijwilligerswerk. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat artikel 61 van de Vreemdelingenwet heeft vervangen, wordt over het bewijs van voldoende bestaansmiddelen het volgende gesteld:

"Artikel 61 van de wet van 15 december 1980 wordt vervangen. Dit artikel bepaalt hoe het bewijs van voldoende bestaansmiddelen geleverd kan worden. De student dient immers over een minimumbedrag te beschikken dat zijn kosten van gezondheidszorgen, verblijf, studie en terugreis/repatriëring dekt, teneinde tijdens zijn verblijf niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van België. De student beschikt over heel wat mogelijkheden om te bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Naast de verbintenis tot tenlasteneming en het attest waaruit blijkt dat hij over een beurs/lening beschikt, kan hij met "enig ander bewijsmiddel" aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, bijvoorbeeld via een geblokkeerde rekening of een rekening die beheerd wordt door de instelling voor hoger onderwijs."

Krachtens artikel 61 van de Vreemdelingenwet kan het bewijs dat de vreemdeling over voldoende bestaansmiddelen beschikt worden geleverd door het overleggen van 'enig ander' bewijsmiddel van voldoende bestaansmiddelen. De verwerende partij moet bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening houden met onder meer "het wettig en regelmatig uitoefenen van een winstgevende activiteit buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd". Hiermee wordt dus het inkomen uit studentenarbeid bedoeld. Tenslotte bepaalt artikel 61 van de Vreemdelingenwet nog dat de beoordeling of de vreemdeling over voldoende bestaansmiddelen beschikt, gebaseerd moet zijn op "een individueel onderzoek van het geval".

2.6. De eerste bestreden beslissing wordt genomen doordat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de voorwaarden voor een verlenging van haar verblijf daar zij, bij de aanvraag verlening, niet het bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat zij in het kader van haar aanvraag tot hernieuwing verschillende documenten overmaakte, waaronder (het bewijs van) eigen bestaansmiddelen uit interim-arbeid, een verbintenis tot tenlasteneming (van haar tante), nieuwe verbintenis tot tenlasteneming van de Belgische partner van haar tante samen met een overzicht van diens inkomsten uit de verhuur van diens onroerende goederen, twee aanslagbiljetten van de onroerende voorheffing die hij betaalt voor deze onroerende goederen, enkele facturen van diens zelfstandige activiteit over de periode oktober 2023 tot en met januari 2024 en aanslagbiljetten personenbelasting.

De Raad stelt vast dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat het inkomen uit interim-arbeid niet wordt aanvaard omdat het geen "stabiel en regelmatig inkomen" betreft "van 789 euro per maand". Hieruit blijkt dat de verwerende partij het door de verzoekende partij zelf verdiende bedrag uit interim-arbeid niet aanvaard omdat dit niet maandelijks minstens 789 euro per maand betreft. Dit wordt op zich niet betwist.

Daarnaast wordt de bijlage 32 op naam van de tante van de verzoekende partij niet aanvaard als bewijs van voldoende bestaansmiddelen omdat deze garant niet aantoonde over een maandelijks inkomen te beschikken van minstens 2575,48 euro “(1845,48 euro voor persoonlijke behoeften, 730 euro voor de student: bedragen ondertussen geïndexeerd)”. Ook dit wordt op zich niet betwist. De vaststelling wordt niet weerlegd dat het gaat om een maandelijks inkomen onder de 2575,48 euro, noch dat dit bedrag op zich niet volstaat om voldoende bestaansmiddelen aan te tonen.

De bijlage 32 die de verzoekende partij ook heeft neergelegd op naam van de Belgische partner van haar tante, wordt niet aanvaard daar voor de garant bewijzen van freelance inkomsten voorliggen doch deze persoon sedert 8 januari 2024 zelfstandige in hoofdberoep is en daar de aanslagbiljetten uit 2021, 2022 en 2023 niet aantonen dat de garant over een maandelijks inkomen beschikt van minstens 2837,53 euro “(2048,53 euro voor persoonlijke behoeften, 789 euro voor de student: bedragen ondertussen geïndexeerd)”.

2.7. Vooreerst stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoekende partij een bijlage 32 heeft voorgelegd van een Belgische garant en dat als bewijzen van solvabiliteit van deze garant een eigen verklaring van deze persoon werd voorgelegd die betrekking heeft op het verzamelinkomen uit huurinkomsten alsook bewijzen werden voorgelegd van freelance inkomsten. Hieromtrent wordt enkel gesteld dat de garant sinds 8 januari 2024 zelfstandige in hoofdberoep is, zonder te motiveren waarom voormelde documenten – minstens wat betreft de eigen verklaring van de garant betreffende het verzamelinkomen uit huurinkomsten – niet kunnen aanvaard worden of kunnen meegenomen worden in de beoordeling van de solvabiliteit van de garant, waarover aldus enkel wordt gesteld, op grond van de aanslagbiljetten van 2021, 2022 en 2023, dat de garant niet aantoonde over een maandelijks inkomen te beschikken van 2837,53 euro.

De verzoekende partij betoogt dat deze garant, de Belgische echtgenoot van haar tante, over voldoende inkomsten beschikt, dit alleen al uit de huurinkomsten van de onroerende goederen die hij verhuurt, dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden. Daargelaten de vraag of kan blijken of de Belgische echtgenoot van haar tante, tweede garant, over voldoende inkomsten beschikt, dient de Raad samen met de verzoekende partij vast te stellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de huurinkomsten van de onroerende goederen, minstens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom deze verklaring niet in overweging dient genomen te worden bij de beoordeling van de solvabiliteit van de tweede garant.

De Raad bezit niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de garant aanslagbiljetten van de onroerende voorheffingen heeft voorgelegd om te bewijzen dat hij effectief eigenaar is van de eigendommen (die hij verhuurt), maar hierbij geen rekeninguittreksels van zijn bank heeft toegevoegd om te bewijzen dat hij de huren effectief ontvangt, dat enkel knip- en plakwerk van bedragen wordt gevoegd waaruit niet direct kan afgeleid worden of ze effectief op de rekening zijn gestort van de garant, betreft het een *a posteriori* motivering die de onrechtmatigheid van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen.

2.8. Bovendien kan de verzoekende partij gevolgd worden dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij een individueel onderzoek heeft gevoerd in het licht van de interim-arbeid van haar zelf én in het licht van de stukken welke haar garant(en) voorlegden. De Raad herhaalt dat uit artikel 61, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het bewijs van voldoende bestaansmiddelen kan geleverd worden door “een of meerdere” van de erin opgesomde documenten. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt niet waarom, hoewel volgens de verwerende partij de inkomsten uit eigen interim-arbeid van de verzoekende partij, de verbintenis tot tenlasteneming van de tante van de verzoekende partij en de verbintenis tot tenlasteneming van de Belgische echtgenoot van de tante van de verzoekende partij elk op zich geen bewijs zijn van de in artikel 60, §3, eerste lid, 5° *iuncto* artikel 61, §1 van de Vreemdelingenwet vereiste voldoende bestaansmiddelen, de documenten – waaruit voornoemde inkomsten en tenlastenemingen blijken – samen genomen niet voldoen aan de voormelde voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen.

2.9. Uit de motieven blijkt geen afdoende individueel onderzoek naar de persoonlijk situatie van de verzoekende partij die blijkt uit de door haar bij haar aanvraag voorgelegde stukken ter staving van de voorwaarde van de voldoende bestaansmiddelen.

2.10. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.11. In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel wordt afgeleverd omdat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf (artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet). Aldus was de uitkomst van de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging als student bepalend voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd kan op dit ogenblik niet worden gesteld dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat *in casu* als een *accessorium* van de beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging van student van 22 april 2024 kan worden beschouwd, dient dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald door middel van een vernietiging ervan.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 april 2024 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER

